

satte Skattefritagelsesgrænse for den personlige Tillægsskat, skal være fritaget for saadan Tillægsskat“. Og saa staar der i den anden Paragraf, at i Stedet for de i Dyrtidslovene af 1916 og 1915 indeholdte Bestemmelser kan man anvende den progressive Skala. Ogsaa her vilde jeg slutte, at man kan vælge enten det ene eller det andet.

Det er altsaa sagt os, at det ikke er Meningen, og saa har vi villet give dette Udtryk ved at samle Bestemmelserne i een Paragraf og deri sige, hvordan det skal gaa til. Nu har Ministeren og Flertallet ment ikke at kunne gaa ind herpaa. Hvis man følger Flertallet ved Afstemningen her i Tinget, vil det altsaa sige, at man ved at forkaste disse Ændringsforslag vil have slaaet fast, at den Opfattelse, der af Mindretallet er gjort gældende, og hvori der ingen Realitetsændring skulde være, ikke er rigtig. Anderledes kan man, synes jeg, ikke forklare en Forkastelse af dette Ændringsforslag, der paa en Maade, som ingen Kommunalbestyrelse vil kunne tage fejl af, giver Udtryk for det, som det var blevet sagt var Meningen. Men det skal Rigsdagen altsaa eventuelt forkaste. Hvorledes Kommunalbestyrelserne saa vil forlige sig med, at de alligevel skal benytte nøjagtig de Regler, som af Rigsdagen er blevet forkastet — ja, det maa jeg tilstaa er noget af det samme, som vi havde, da vi behandlede den nugældende Dyrtidslov, hvor vi alle maatte erkende, at ganske vist stod der saaledes og saaledes i § 6, men Meningen var, at Paragraffen skulde forstaaes paa en anden Maade. Saaledes vil det ogsaa her blive nødvendigt, at man siger: Ganske vist forkastede Rigsdagen det af Mindretallet stillede Forslag om, at saadan og saadan bærer man sig ad, men det er alligevel Meningen, at man skal bære sig ad paa den Maade. Det synes jeg ikke er nogen god Form for Lovgivning.

Endnu vil jeg gøre en Bemærkning om Reglerne for Beskatningen, ikke for at indvende noget mod Realiteten, men for at man skal gøre sig klart, hvad der ved Ændringsforslagene gives Kommunerne Ret til med Hensyn til Beskatning, for saa vidt Tillægsskatten angaar. Jeg har prøvet at undersøge, hvorledes det vilde stille sig i en mindre Landkommune. Den paagældende Kommune har omtrent 1,500 Indbyggere, der er omtrent 300 Ejendomsbesiddere og omtrent 200 Ikke-Ejendomsbesiddere, der svarer Skat. Jeg tænker mig, at den skattefrie Grænse sættes til 1,000 Kr., hvilket er omtrent saa lavt, som man

kan sætte den. Man kan ganske vist sætte den til nøjagtig det Beløb, som i Henhold til Formue- og Indkomstskatten til Staten er fritaget for Indkomstskat, Børnefradraget indbefattet, d. v. s., hvis en Familie ingen Børn har, kan den komme til at svare Tillægsskat af 700 Kr., men, hvis den har Børn, først af et noget højere Beløb. Hvis jeg nu gaar ud fra, at den paagældende Kommunalbestyrelse, hvad jeg i øvrigt ikke kender noget som helst til, sætter Grænsen ved 1,000 Kr., og at ingen af de vedkommende Ejendomsbesiddere har mere end 4 Børn under 15 Aar, vil der af de 300 Ejendomsbesiddere fragaa Halvdelen, endda godt Halvdelen — men lad os regne rundt: Tilbage vil der blive omtrent 150 Ejendomsbesiddere, der alene skal svare Tillægsskat. Hvis vi nu tænker, at de anvender det fulde Beløb, vil det ses, at saa vil de efter Mindretallets Forslag selv komme til at betale de 8 Kr. pr. Indbygger og Staten de 16, og saa vil man — det Regnestykke er let — altsaa komme op paa 12,000 Kr. Af disse 12,000 Kr. gaar der ganske vist en Del paa de faste Ejendomme, men det er omtrent de samme Mennesker, som sidder med Ejendommene, og det maa vel erindres, at efter den gældende Lov kan de, som har fast Ejendom, men ikke svarer Tillægsskat som personlig Skat, fritages for at svare Tillægsskat som Ejendomsskat, saa det bliver i Virkeligheden de samme, som kommer til at svare det. Men vi kan ogsaa reducere det med Halvdelen og sige, at Halvdelen falder paa den faste Ejendom, og saa er der kun de 6,000 Kr. tilbage, der skal fordeles som en personlig Kommuneskat paa disse omtrent 150. Hvis der nu trækkes 1,000 Kr. fra i de endeligt udfundne Indtægter, som altsaa saavel Ministerens som Mindretallets Forslag giver dem Ret til, vil man komme ned paa omtrent 80 Skatteydere, der alene skal udrede de, lad os saa nøjes med at sige, 6,000 Kr., som skal svares i personlig Tillægsskat til den paagældende Kommune. Jeg tør ikke udtale mig om, hvorvidt det vil føles som noget haardt eller noget meget, men jeg har blot villet gøre opmærksom paa, hvor langt de Regler, som det altsaa er fastsat, at man kan faa Lov til at anvende, gaar i Retning af at lade et Faatal betale. Hvis de har Raad til det, er jeg enig i, at saa bør de ogsaa betale denne Tillægsskat.

Maa jeg til Slutning sige, at det ærede Medlem fra Rønne (Hauge), som er Ordfører for Flertallet, fandt sig foranlediget